

Հովհաննես Թումանյան

Օրորոցագոջ

(Ժողովրդական առասպել)

Կես գիշերին մութ խրճիթում
Մայրը լսեց մի խորոյուն,
Եվ վեր թռավ ահը սրբտում,
Նայեց քնած յուր որդուն:

Մի արարած սև ու խավար
Նա նըկատեց սրբտադոդ,
Եվ ճանաչեց սարսափահար՝
Օրորոցի մի չար գոդ,

Որ գավակի բուկը բռնած
Խեղդում էր սև ճանկերում,
Եվ երեխան աչքերը բաց
Չարչարվում էր ու հևում:

Խելակորույս իսկույն կեթ
Վրա թռավ կատաղի,

Եվ բռնվեցան իրարու հետ
Օրրանի մոտ երեխի:

Կես գիշերին մութ խորճիթում
Կիսակենդան մանուկին
Իրարից խլել են աշխատում

Ծնող մայրն ու չար ոգին:

Կռիվ են տալիս, նախատում են,
Եվ կրթում են և թրքում,
Իրար սեղմում և խեղդում են,
Ճանկում, ծեծում, ապտակում:

Եվ մայրական անհուն սերը
Ուժ էր տալիս գերբնական...
Եվ ուժասպառ, հաղթված չարը
Թողեց օրրանը մանկան:

1893